

Zwiggelte? Nooit van gehoord. Dat zeggen ze meestal tegen me, als ik vertel waar ik woon. Wat zoek je dáár nou helemaal? Dat is vaak de tweede vraag. Laat ik het hierover dus maar eens hebben in deze Pen.

Zwiggelte ligt middenin Drenthe. We hebben daar een woonboerderij op 6750 m2 grond: mijn vrouw, mijn twee dochtertjes (van 10 en 6), twee pony's, een hond, twee katten, een cavia, 120 parkieten, een haan, acht kippen en ik.

Zwiggelte is een heel gezellig dorp. Er wonen maar een paar honderd mensen, die elkaar bijna allemaal kennen. We trekken vrij veel met elkaar op. Autochtone boeren en import door elkaar, dat maakt niks uit. Feestjes, elkaar helpen, een tot illegale kroeg omgetoverde boerenshuur, dat soort dingen.

Zwiggelte is een heel mooi dorp, met veel ruimte. Grote huizen, grote erven en grote schuren. Wij hebben ook zo'n schuur: 22 meter lang, 15 meter breed, een heel hoog rieten dak, van binnen een indrukwekkend geraamte met zware eiken balken. Prachtig. Het huis hebben we de afgelopen jaren flink verbouwd. We hebben heel wat mannetjes over de vloer gehad.

Het is hard werken in Zwiggelte. Al die beesten verzorgen, gras maaien (op de zitmaaier, dat wel), hokken schoonmaken, weiland en stallen uitmesten. Altijd een lijst met klussen waar ik niet aan toekom. Als het even kan wil ik ook mijn jongste elke avond naar bed brengen en voorlezen. En een goed gesprek en een wijntje met mijn echtgenote. Elke donderdagavond zelf naar paardrijles. Elke vrijdagavond met mijn oudste dochter naar de ponyclub. Van voetbalwedstrijden op TV houd ik ook nogal. En dan die 120 parkieten, dat is dus mijn hobby. Een klein bedrijfje eigenlijk. Een kweekruimte van 9 bij 4,5 meter, 22 broedkooien. Elke dag observeren, uitzoeken, zelf eivoer maken, alle kooien langs. Stambomen in de computer tot begin jaren tachtig. Mensen op bezoek uit het hele land. Ook parkieten kweken is een kwestie van netwerken.

In Zwiggelte is het, ondanks alle drukte, toch nog altijd een beetje vakantie. Fietsen door de bossen. Lange wandelingen met de hond. Genieten van de ruimte en de stilte. Die heel aparte boerensfeer. 's Zomers hooien bij allerlei mensen. De pakjes zo hoog mogelijk op de kar gooien. Het zweet dat van je af gutst. De kinderen van het dorp joelend bovenop de karren hooi. Nooit smaakt bier lekkerder dan na het hooien.

Kom ik nog wel toe aan werken voor BMC? Moeilijk, moeilijk. Dát kost pas veel tijd. Alleen al die 60.000 kilometer per jaar. Bij gemiddeld 50 kilometer per uur (files, steden) is dat 1200 uren per jaar. Bijna evenveel dus als de 1400 declarabele uren die ik moet verantwoorden. Drie, vier opdrachtgevers tegelijk met hun problemen, hun vragen en hun pakken papier. En dan alle boeken (20? 30?) die ik het afgelopen jaar van Kees Fromm toegestuurd kreeg. Lezen, denken, schrijven. Zo vaak urenlang achter het computertje. Altijd maar weer.

's Morgens zodra ik wakker word en mijn ogen nog niet eens open heb, dan begin ik al met werken. En meteen hárd werken. Hebben jullie dat ook? Veel dingen bedenken ik tussendoor. Onder de douche, in de auto. Dat gaat zo door tot ik 's avonds in slaap val.

Elke dag weer. Ook in de weekends. De dingen thuis heb ik dus hard nodig om me af te leiden. Even niks denken als ik naar de kippen kijk.

Kan dat wel allemaal tegelijk? Het gebeurt. De klanten zijn tevreden. De rest gaat ook wel, naar omstandigheden (dank u). Het kan dus. Vooral dankzij mijn vrouw Annemieke. Zelf vind ik het daarom een mooie combinatie: Zwiggelte en BMC. Ik hoop dat jullie daar nu iets meer van begrijpen.

De Pen geef ik door aan Monike Vriens, aan wie ik ook veel te danken heb.